

простъ народъ, нито на неговата старина, нито даже на новото, внесено въ истинно просвѣтената ни съврѣменостъ, а то е рожба на тъмнитѣ страни отъ петербургскій периодъ на нашата история, на отстѣпничеството отъ руската народностъ, на измѣната на нейнитѣ прѣдания, начала и идеали; рожба на това духовно раболѣпство прѣдъ европейскій Западъ, — на това разногласие, между земята и господарството, което раздѣление, въпрѣки древний завѣтъ, вѣрвания и надежди народни, се е вкоренило ето вече два вѣка въ общественитѣ ни и господарствени наредби. Не, нашето спасение не е въ по-нататъшно подражание на Европа, изцѣлението ни не е въ тоя мнимъ прогресъ, а въ въскръсяването на цѣлостний, обединяющій, животворящій земски духъ.

Царю, който наслѣдвашъ отъ баща си страс-
тотерпца царскій вѣнецъ, който въ сегашно врѣме
е вѣнецъ отъ трѣне, царю, който прѣдстоишъ въ
тѣжа и сѣкрушение сега прѣдъ началото на без-
прѣдѣлно — трудний си подвигъ, съ каква прѣда-
ностъ, съ какво чувство отъ състрадание и участие,
съ каква готовностъ за спомагане гледа на тебе
твоятъ народъ, какъ се моли той на Всеблагаго
Господа, за да укрѣпи държавний ти духъ за всѣка
добра работа, да Ти даде сжщата любовъ, сжщата
вѣра къмъ народа, съ които той би желалъ да
Те огради, да Те окржи отъ всѣки зли навѣти
и напасти! Не по личното си искане, а по произво-
ление на историческата съдба, като приемникъ на
Царя избраника, въ смирение и послушание Ти
приемашъ тежкото бреме на Великата Властъ и
всѣкий, който е отъ народа, ще се притече да ти